

«ՓՆՏՌԵՅԷ՛Ք, ԵՒ ՊԻՏԻ ԳՏՆԷՔ»

Մատթ. Է.7

Յիսուս Քրիստոսի պատուէրը Իր աշակերտներուն պարզ աղէրս մըն էր ըսելով. «Խնդրեցէ՛ք, եւ պիտի տրուի ձեզի, փնտռեցէ՛ք, եւ պիտի գտնէք, բաղխեցէ՛ք, եւ պիտի բացուի ձեզի. որովհետեւ ով որ խնդրէ՝ կը ստանայ, ով որ փնտռէ՝ կը գտնէ, եւ որ որ բախէ պիտի բացուի անոր»:

Մարդ ի՞նչ կը փնտռէ եւ ինչո՞ւ կը փնտռէ: Մարդ իր կորսնցուցած առարկան՝ թաճարացեալ շօշափելի իրը եւ նիւթը կը փնտռէ, կամ այդ փնտռուածը կրնայ անշօշափելի՝ հոգեկան խաղաղութիւն, միտքարութիւն եւ երջանկութիւն ըլլալ: Մարդ արարած, ընդհանրապէս, իր սիրածը կը փնտռէ, ըլլայ այդ ուտելիք կամ անձի մը բարեկամութիւնը եւ մտերմութիւնը: Մարդկային յոգնած մարմինը կազդոյր կը փնտռէ, իսկ հոգին՝ Լոյս:

Աստուած Որդի Յիսուս հրաժարեցաւ լուսափայլ երկնքի սրբութենէն, թողուց Իր Փառքը եւ ստեղծագործ աշխատանքը ու եկաւ երկիր որպէս զի կորսուածը փնտռէ, եւ փրկէ -- Դուկ. ԺԹ. 10: Յիսուս ինչո՞ւ եկաւ կորսուածը փնտռելու եւ զայն գտնելու, որովհետեւ Ան կը սիրէր Իր աշխատանքին արդիւնքը՝ պսակը, մարդը: Միթէ հզօր Արարիչ մը չէ՞ր կրնար ակնթարթի մը մէջ նոր մարդ մը եւս ստեղծել, փոխանակ կորսուածն ու անհնազանդը փնտռելու եւ փրկելու զայն: Աստուած ինչո՞ւ համար սիրեց համայն աշխարհը ու իր Միածին Որդին զրկեց որպէս զի փրկէ մարդաշխարհը մահուանէ:

Այսօր իսկ, մարդկօրէն եթէ խորհինք, կը տեսնենք թէ, ծնող մը իր կոյր կամ հաշմանդամ զաւակը

չմահացներ խորհելով թէ փոխանակ իր բոլոր կեանքը այս մէկ խեղանդամ զաւակը խնամելու, կրնայ քանի մը հատ առողջ զաւակներ ունենալ եւ զանոնք խնամել, մեծցնել եւ դաստիարակել: Ինչո՞ւ, որովհետեւ զաւակ մը իր ծնողին ոսկորն ու մարմինն է: Նոյնպէս ալ, մարդ արարած Աստուծոյ կերպարն ու նմանութիւնն է:

Աշխարհ երկրագունդին բոլոր բոյսերն ու կենդանիները ստեղծուեցան երկրին ջուրէն ու անոր հողէն: Որովհետեւ Աստուած, ջուրին ու հողին հրամայեց եւ իշխանութիւն տուաւ անոնց որ կեանք արտադրեն՝ կենդանիներ, թռչուններ, բոյսեր եւ ծառեր: ԾՆՆ. Ա. 20-25: Իսկ երբ եկաւ կարգը մարդ արարածին ստեղծագործութեան, Աստուած ըսաւ.

«Մեր պատկերին ու մեր նմանութեանը պէս մարդ ընենք, եւ ծովու ձուկերուն ու երկինքի թռչուններուն եւ անասուններուն ու ամբողջ երկրի ու երկրի վրայ սողացող բոլոր սողուններուն թող իշխէ» ԾՆՆ. Ա. 26:

Ստ. Մալխասեանց Հայերէն Բացատրական Բառարանը սապէս կը լուսարանէ «ընել» բառը: Աշխատանք կատարել: Պարապ չնստիլ, միշտ բան մը ընել: Օգտագործել՝ պիտանի դարձնել է: Կատարել եւ իրագործել: Բարութիւն կամ լաւութիւն անել (բարի գործել) է:

Մարդ արարածը, անասուններու եւ բոյսերու նման չստեղծուեցաւ, այլ՝ յօրինուեցաւ եւ հնարուեցաւ: Մարդակերտումի եղելութեան ընթացքին, Աստուած ճարտարապետական խորհուրդ եւ իմացական կարողութիւն դրաւ մարդուն մէջ, ըսելով.

«Մեր պատկերին ու մեր

նմանութեանը պէս մարդ ընենք»:

Աստուած որեւէ անասունի կամ գոյացութեան իր պատկերն ու նմանութիւնը չէ տուած, այլ մի միայն մարդ արարածին: Օրինակ, բոլոր տպագրական մեքենայէ ելած նկարները շուկայի մէջ կը ծախուին ոչինչ գնով մը, սակայն նախատիպ կամ սկզբնատիպ նկարչութիւնը հռչակաւոր արուեստագէտին, անուրդներու մէջ կը ծախուի միլիոնաւոր տոլարներու: Ու եթէ այդ նախատիպը որեւէ կերպով վնասուի, հազարաւոր տոլարներ կ'արժէ գայն նորոգելը:

Նոյնպէս ալ մարդ արարածին շինութիւնը նախատիպ մըն էր Աստուծոյ մէկ ծրագրին: Ի՞նչ էր այդ ծրագիրը, մարդ արարած օր մը պիտի գիտնայ: Մարդկային ներկայ գիտութեամբ կրնա՞նք հետեւցնել ու գիտնա՞լ թէ մենք՝ մարդ արարածներս բացառիկ եւ արտակարգօրէն արժէքաւոր արարածներ ենք Աստուծոյ համար: Որովհետեւ Յովհաննէս առաքեալ կը բանայ երկինքը ու կ'ըսէ մեզի՝ մարդ արարածներուն.

«Աստուած այնպէս սիրեց աշխարհը, որ մինչեւ իսկ իր միածին Որդին տուաւ, որպէս զի ով որ հաւատայ անոր՝ չկորսուի, այլ ընդունի յաւիտեական կեանքը»:

Վերոյիշեալ համարը իր բազմիցս գործածութեան պատճառաւ կորսնցուցած է իր խորհրդապաշտ հայեցողութիւնը: Ընդհանրապէս վերոյիշեալ համարը գործածողներ կ'ուզեն ցուցնել թէ Աստուած որչափ սիրած է աշխարհը, սակայն առանց բացատրելու թէ Աստուած ինչո՞ւ սիրած է մարդ արարածը: Աստուած սիրած է մարդ արարածը խորապէս, որովհետեւ իր կերպարէն մասնիկ մը, եւ իր նմանութենէն նմոյշ մը ստացած է մարդ արարածը: Հետեւաբար Աստուծոյ

համար մարդ էակ չափազանց արժէքաւոր գոյացութիւն մըն է: Մեծ աշխատանքով ձեռք բերուած արարչագործութիւն մըն է մարդ արարածը Աստուծոյ համար, գոր մէկ բամբուշտով չարը կրնայ մահացնել:

Աստուած, ազատագրելու համար մարդ էակը չարին ու մահուան ձեռքէն, կ'ուղարկէ իր Որդին աշխարհ, որպէս զի մարդկութիւնը փրկուի: Սակայն ասիստ, որ մարդկութիւնը այլասերած ու դարձած է գալլամարդ: Աստուածապատկան մարդ էակ, իրեն եկող Փրկչին մէջ փոխանակ տեսնելու իր Ազատարարն ու զինք սիրող Հօր Աստուծոյ կերպարն ու նմանութիւնը, կը տեսնէ միայն մրցակիցի, թշնամիի եւ գրաւողի մը մօտենալը: Յիսուս եկաւ աշխարհ, ոչ թէ պարտադրաբար տիրանալու եւ նուաճելու մարդու անձնաւորութիւնը, այլ՝ երաշխաւորելու անոր յաւիտեական կեանք, հրապուրելով, առիւնքնելով մարդ արարածը իր սիրոյն, ծառայութեան եւ զոհողութեան նախապահով:

Յիսուս եկաւ աշխարհ, փնտռեց կորսուած մարդկութիւնը եւ հրաւիրեց գայն Հօր Աստուծոյ սիրոյն, ապահովութեան եւ խնամին, ըսելով.

«Եկէ՛ք ինձի, բոլոր յոգնածներ եւ բեռնաւորուածներ, եւ ես պիտի հանգստացնեմ ձեզ: Իմ լուծս ձեր վրայ առէ՛ք եւ սորվեցէ՛ք ինձմէ, որ հեզ եմ եւ սրտով խոնարհ, եւ ձեր անձերուն հանգիստ պիտի գտնէ՛ք, որովհետեւ իմ լուծս քաղցր է եւ իմ բեռս՝ թեթեւ»:

«Ան որ կը մօտենայ Աստուծոյ պարտի հաւատալ թէ Աստուած կայ եւ վարձահատոյց կ'ըլլայ անոնց՝ որոնք կը փնտռեն Ձինք» երբ. ԺԱ.6: Գերբնականին մէջ զԱստուած փնտռել, կը նշանակէ փնտռել Աստուած հոգիով եւ ճշմարտութեամբ: Ամենագօրաւոր ձայնը՝ մանկան մը լալու ձայնն է, երբ ան իր մայրը կը

փնտռե՛լ: Մենք զԱստուած կը փնտռե՞նք, աղօթքով: Մենք զմեզ կորսուածներ զգացա՞ծ ենք: Զգացա՞ծ ենք թէ մենք բողբոլով Յիսուս Քրիստոսի պատուէրները կ'ուզենք կատարել մեր ազգային աւանդութիւնները եւ հաւատալ միայն մեր եկեղեցիին վարդապետութիւններուն ու հաւատալիքներու եւ առաւել ըլլալով, ծո՛ւռ նայիլ տարբեր եկեղեցիներու հաւատալիքներուն, մինդեւ մեր Տէրը պատուիրած է մեզի ըսելով.

«Եթէ դուք գիրա՛ր սիրէ՛ք՝ ատով ամէնքը պիտի գիտնան թէ դուք իմ աշակերտներս է՛ք»:

Յիսուս Քրիստոսի աշակերտող մը փնտռելու չէ ի՛ր ազգային հաւատալիքը, իր ազգային աւանդութիւնը Քրիստոսի աստուածայայտնութեան մէջ, ինչպէս Հրեաները ըրին ու խաչա՛ծ եղան իրենց Փրկիչը եւ Տէրը: Յիսուս Քրիստոսի աստուածայայտ պատուէրները կը գերազանցե՛ն ազգայինն ու պետականը: Յիսուս Քրիստոսի նառագայթող յաւերժարդար ճշմարտութիւնները կը գերազանցեն մարդկային ու ազգային նախապաշարումները, եւ մարդ արարածը կ'առաջնորդեն դէպի եղբայրութիւն, միութեան կանոնութիւն եւ սիրոյ Ակնադրիւրը՝ Աստուծոյ: Համայն մարդկութիւնը սիրող Յիսուս Փրկիչ ըսաւ.

Նոր պատուիրան կու տամ ձեզի, որ սիրէ՛ք գիրար. ինչպէս ես ձեզ սիրեցի, դուք ալ սիրեցէ՛ք գիրար»:

Ա՛յս ոսկեղէն պատուիրանն է որ մենք, որպէս աշակերտները Յիսուսի փնտռելու ենք անձանձիւրօրէն մինչեւ տեսնենք մեր եղբայրը եւ բոյրը օտարական կարծուածի մը մէջ: Քրիստոնեայ ըլլալ, ոչ միայն Հաւատոյ Հանգանակ մը արտասանել է եկեղեցիներու մէջ ամէն կիրակի օրը, այլ սիրել եւ ծառայել է որեւէ մէկուն, որովհետեւ այդ օտարականին մէջ

տեսանելի կ'ըլլայ մեր Փրկիչը Յիսուս, եթէ բոլոր սրտով սիրենք Զինք:

Յիսուս եկաւ փնտռելու կորսուածը՝ մեղաւորը, շուարածը, լքուածը, հիւանդը եւ մարդկային ընկերութենէ լքուածը: Որո՞նց կը հիւրասիրենք մենք, որո՞նց կը բարեւենք երբ եկեղեցի կ'երթանք. Մեր բարեկամներո՞ւն միայն, թէ առաջին անգամ եկեղեցի եկող անծանօթի մը, ու յետոյ բարեկամի մը: Եկեղեցի նոր եկող մը ճանչնալը շատ դիւրին է: Նոր եկողները բարեկամ չունին, ու կը դիտեն եկեղեցւոյ առաստաղը...

Յիսուս երբ եկաւ մարդաշխարհ, դիտեց լքուած մարդկութիւնը, խղճաց անոնց վրայ եւ բժշկեց կոյրերը, հիւանդները եւ կաղերը: Ան ըսաւ աւանդապաշտ կրօնաւորներուն եւ կեղծաւոր կղերներուն:

«Առողջներուն բժիշկներ պէտք չեն, այլ՝ հիւանդներուն: Ես չեմ եկած արդարները կանչելու, այլ՝ մեղաւորները՝ ապաշխարութեան» Ղուկ. Ե.ՅԼ:

Առանց իմաստաւորելու հաւատքը, Յիսուսի շնորհած աստուածայայտնութիւնը՝ մեռած ուժ մը, ու եկեղեցին անիմաստ պերճանք մը կը մնան: Ո՞վ պիտի իմաստաւորէ Յիսուսի խօսքերը եթէ ոչ դո՛ւն եւ ես, մեր ծառայութեամբ եւ ուրիշները սիրելով: Հետեւա՞ծ ենք Յիսուսի: Ունի՞նք Անոր սիրոյն հպումը եւ կանչը մեր հոգւոյն մէջ: Յիսուս Ի՞նք դաստիարակած է մեզ, թէ կարգ մը աստուածաբան կարծեցեալներ: Պիտի վկայենք Յիսուսի ճշմարտութիւնը որպէս լրատուութի՞ւն, որոնք խախտելով ամէն տեսակի բարոյական սկզբունք ու չափանիշ կը զբաղին թերթ վաճառելու միակ մտահոգութեամբ, թէ ոչ մեզ ցնցո՞ղ եւ սթափեցնող Աւետարանիչներ ըլլալ կը ջանանք:

Իւրաքանչիւր անձ՝ որ ունեցած է

հպումը Յիսուս Քրիստոսի եւ փոխակերպուած՝ բժշկուած է, Յիսուս կ'ըսէ անոր. «Տունդ գնա, բու ընտանիքիդ մօտ, եւ անոնց պատմէ՛ ինչ որ Տէրը ըրաւ քեզի եւ ինչպէս ողորմեցաւ քեզի» Մարկոս Ե.19: Աստուածային գործունէութեան մէջ կոչումը անհրաժեշտութիւն է, սակայն ընտրեալ ըլլալը կանչուողի՛ն կամէ՛ն ու նուիրումէ՛ն կախեալ է: Կոչումը, ծնունդով մարդութեան մէջ Աստուծոյ շնորհքն է: Ո՞ր է Հայ եկեղեցին, որքանո՞վ տէր է իր կոչումին ու առաքելութեան: Երեսուն հազար Հայ կայ Թորոնթօ քաղաքին մէջ: Քանի՞ հոգիի տան դուռը զարկած են եկեղեցւոյ սարկաւազները եւ ծխական խորհուրդի անդամները:

Ո՞ր ընտանիքին հիւանդի եւ սնարին աղօթած են որպէս զի բժշկուի: Այս պարտականութիւնները երեսակայութիւններ չեն, այլ Յիսուսի եկեղեցիին շնորհուած սպասաւորութիւնը:

Գաղափարի մը նուիրուած անհատը կամ գործիչը պէտք է ունենայ իր հոգիի պայծառակերպութեան պահերը, անդրադառնալու համար իր հոգւոյն էութեան, ու գիտակցելու համար իր ձգտումներուն ու առաքելութեան: Տիփրիթ Պոնեֆըր, Գերմանացի աւետարանիչը, որ նահատակուեցաւ Հիթլերի օրով, ըսած է.

«Յիսուս երբ կանչէ մէկը՝ կը հրաւիրէ զայն նահատակուելու»:

Քրիստոնեան կանչուած է ու հրաւիրուած ներագոյնի աշխարհի: Աշխարհի ենթարկուած է եկեղեցիին, թէ եկեղեցին դարձած է աշխարհական: Աստուած մեզ հրաւիրած չէ դիւրին գործի: Աստուած կ'ուզէ որ համագործակցինք իրեն հետ, եւ հրաւիրե՛նք Զինք մեր կեանքին մէջ: Մահասփիւռ քաղաքակրթութեան դէմ կանգնած է Քրիստոսի կենսանորոգ կանչը: Աստուածային շնորհք

է ստանալ տեսիլք, լոյս, պատգամ ու կոչում: Յիսուսի Յարութեան խորհուրդէն կը ծնի տեսիլքը յաւիտեանական կեանքի: Ֆիզիքական դժուարութիւնները արհամարհել գիտցող, ու մանաւանդ տեսիլք եւ իտեալ ունեցող, եւ այդ տեսիլքին լոյսովը զօրացած՝ հայ մարդուն տեղն է՝ աշխատելու դաշտը, ներկայ աստուածամերժ դարը:

Տեսիլքը ինքնանպատակ չէ, այլ միջոց է գերագոյն նպատակի մը համար: Յիսուս կ'ըսէ Պողոս առաքեալին. «Քեզի երեւցայ՝ որպէս զի քեզ ինծի օգնական դարձնեմ եւ վկայ՝ տեսածներուդ եւ դեռ տեսնելիքներուդ՝ որոնցմով պիտի երեւիմ քեզի» Գործք ԻԶ. 16: Տեսիլք ունեցող երիտասարդներու պէտք ունի Աստուած եւ Հայ ժողովուրդը: Երագող ծերերու պէտք չունի ո՛չ Աստուած եւ ո՛չ ազգը: Տեսիլքը կը տեսնուի արթուն վիճակի մէջ: Արթուն ըլլալ կը նշանակէ ժիր, կայտառ, աշխոյժ եւ գործօն կեանք ունենալ: Այն տեսիլքը որ չի վերածուիր կեանքի, կը դառնայ երազ եւ ինքնախաբէութիւն:

Երանի՛ անոնց, որ կը հալածուին (որովհետեւ ունին տեսիլք, համոզում ու դարձած են անվախ, որոնք կը տեսնեն մահէն անդինը՝ յաղթանակը իրենց տեսիլքին)՝ արդարութեան համար, որովհետեւ անոնց է երկինքի արքայութիւնը (Աստուծոյ վերջնական յաղթանակը՝ Յիսուսի երկրորդ Գալուստը): Կրկին փշոտ է ուղիդ: Կրկին կը ծնիս սուրբ պայքարի մը համար, խոր հաւատով ու վնդակամութեամբ առլցուն: Վսեմ խօսք պիտի լուսաւորէ ճամբան կոյր հոգիներուն, որոնք չկրցան տեսնել տեսիլքը՝ վաղուան լուսաշող «եկեղեցի Արքայութիւն Քո»ն, եւ որոնք չկրցան լսել «Ոտնաձայնը վարդապետիդ Արշալոյսին»:

ԱԼ ՊԵՌՆՈՐԱՏՈՒՆԿԵԱՆ

